

THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

CASA CEA NOUĂ

CASA CEA NOUĂ

Imediat după ce s-au căsătorit, au hotărât să locuiască la Cosenza.

Acolo era baza oficială a tatălui meu, iar Gillette trimitea acolo toată corespondența și materialele companiei.

Mama mea era însărcinată cu primul ei copil.

Pe atunci, în anii '60, nimeni nu știa dinainte sexul copilului.

Testele disponibile erau invazive, riscante, și nimeni nu era dispus să-și asume un risc cu un copil care nici măcar nu se născuse încă.

Ahahahah.

A venit Crăciunul din 1963.

Gillette a aprobat transferul tatălui meu la Reggio Calabria.

Mama mea era fericită.

Copilul ei avea să se nască în locul pe care-l cunoștea cel mai bine.

Orașul ei.

Exista o glumă care tot circula pe holurile casei:

"Ce tragedie ar fi dacă s-ar uita pe buletinul copilului meu și ar descoperi că s-a născut la Cosenza. Ce-ar crede rudele mele?" Ahahahah.

Au găsit un apartament la doar două sute de metri de casa bunicilor mei.

Presupunerea firească era că mama mea, de doar șaptesprezece ani, avea să aibă sprijinul familiei în apropiere.

Poate cineva ar fi putut ajuta cu copilul la nevoie.

Dar viața a decis să joace un alt joc.

Relația dintre mamă și fiică era deja deteriorată.

Tatăl ei credea că educația se rezolvă cu bătaie.

Asta nu a funcționat niciodată.

Niciodată.

Chiar și atunci când mama mea a încercat mai târziu aceeași metodă cu proprii ei copii, rezultatul a fost identic.

Eșec.

Tânără.

Frumoasă.

Fermecătoare.

Și un adevărat diavol.

Putea născoci o sută de idei înainte de micul dejun și duce la îndeplinire încă o sută înainte de cină. Dar era mama mea.

Teresa, sora mea, s-a născut în ianuarie 1964.

O fată.

Nicio rudă nu s-a grăbit să vină în vizită.

Cei mai mulți au sosit săptămâni mai târziu.

Aproape ca și cum ar fi avut loc o înmormântare.

Aceasta era cultura unui oraș din sudul Italiei, unde se credea că adevărata resursă a societății sunt bărbații.

Bărbați.

Aceleiași societăți i-ar mai fi trebuit încă șaiszeci de ani ca să descopere că realitatea funcționa altfel.

Poate scrierile mele au deschis subiectul.

Înțelegerea lui e cu totul altă poveste.

Ei bine, treisprezece luni mai târziu am sosit eu.

Februarie 1965.

Și dintr-odată au apărut cei Trei Magi din Cosenza și din fiecare sat din jur.

O sărbătoare.

Sosise moștenitorul de parte bărbătească.

Neamul avea să continue.

Tatăl meu era un om energic. În următorii opt ani ar mai fi putut apărea cu ușurință încă zece copii.

În schimb, au fost avorturi, unul după altul.

Tatălui meu nu-i plăceau prezervativele, pentru că pretindea că-l destabilizează.

Mama mea prefera altă metodă.

Folosea cartea de credit.

Doctorul rezolva problema.

Într-o după-amiază, mama mea s-a dus la coafor.

Cum se întâmplă mereu în asemenea locuri, s-au schimbat confidențe.

Cineva a pomenit că fiul proprietăresei era pe cale să se însoare și că se căuta un alt chiriaș care să ne ia locul.

Mama mea era foarte bună la matematică.

A venit acasă, l-a sunat pe tata și i-a dat o ecuație simplă.

"În șapte zile, cumpără o casă nouă. Plecăm."

Tatăl meu câștiga doar 750.000 de lire pe lună.

Dar mama mea avea un magazin de mercerie și îmbrăcăminte.

Un singur telefon la bunicul meu patern și banii s-au materializat brusc.

Agentul imobiliar i-a arătat tatălui meu un apartament brut, neterminat. Proprietarii cereau șapte milioane de lire.

Contul tatălui meu conținea exact șapte milioane de lire.

Nici măcar o liră în plus.

Nici măcar o liră în minus.

L-a cumpărat.

Apartamentul avea pereți interiori.

Nimic altceva.

Nicio structură finalizată.

Nicio instalație pe măsură.

Mama mea voia să-l omoare.

"Unde naiba avem noi de gând să dormim fără uși, ferestre și baie?"

Tata a râs.

"Eu sunt Frega."

"Până în mai 1973 vom locui în casa cea nouă."

În martie 1973 au mai sosit doi Frega.

Gemeni.

Ani mai târziu, tata avea să spună:

"Dar eu am ieșit la timp. Cum naiba au intrat ei?"

Și eu dădeam mereu același răspuns, în timp ce toată lumea râdea. "Problema nu e niciodată să intri, tată. Partea aia e ușoară."

"Problema e să ieși la timp."

"Poate ești decalat."

"Ceasul tău Bulova rămâne în urmă cu câteva secunde."

Ahahahah.

Nu a împrumutat niciodată de la bancă.

Niciun credit ipotecar.

Niciun împrumut.

Prieteni și oameni care-l cunoșteau i-au acordat credit.

Și nu și-a încălcat niciodată cuvântul dat.

Pe 30 mai 1973 ne-am mutat.

Doar tata și cu mine am făcut cea mai mare parte a mutării.

După două zile de cărat mobilă, la opt ani, am urcat singur o mașină de spălat trei etaje, până în apartament.

Eram, în sfârșit, în casa noastră.

Nimeni n-avea să ne mai dea afară vreodată.

Măcar așa suna teoria.

Ani mai târziu, părinții mei au murit, iar unul dintre frații mei a reușit să pună mâna pe tot.

Dar asta e altă poveste. Pa, tată.